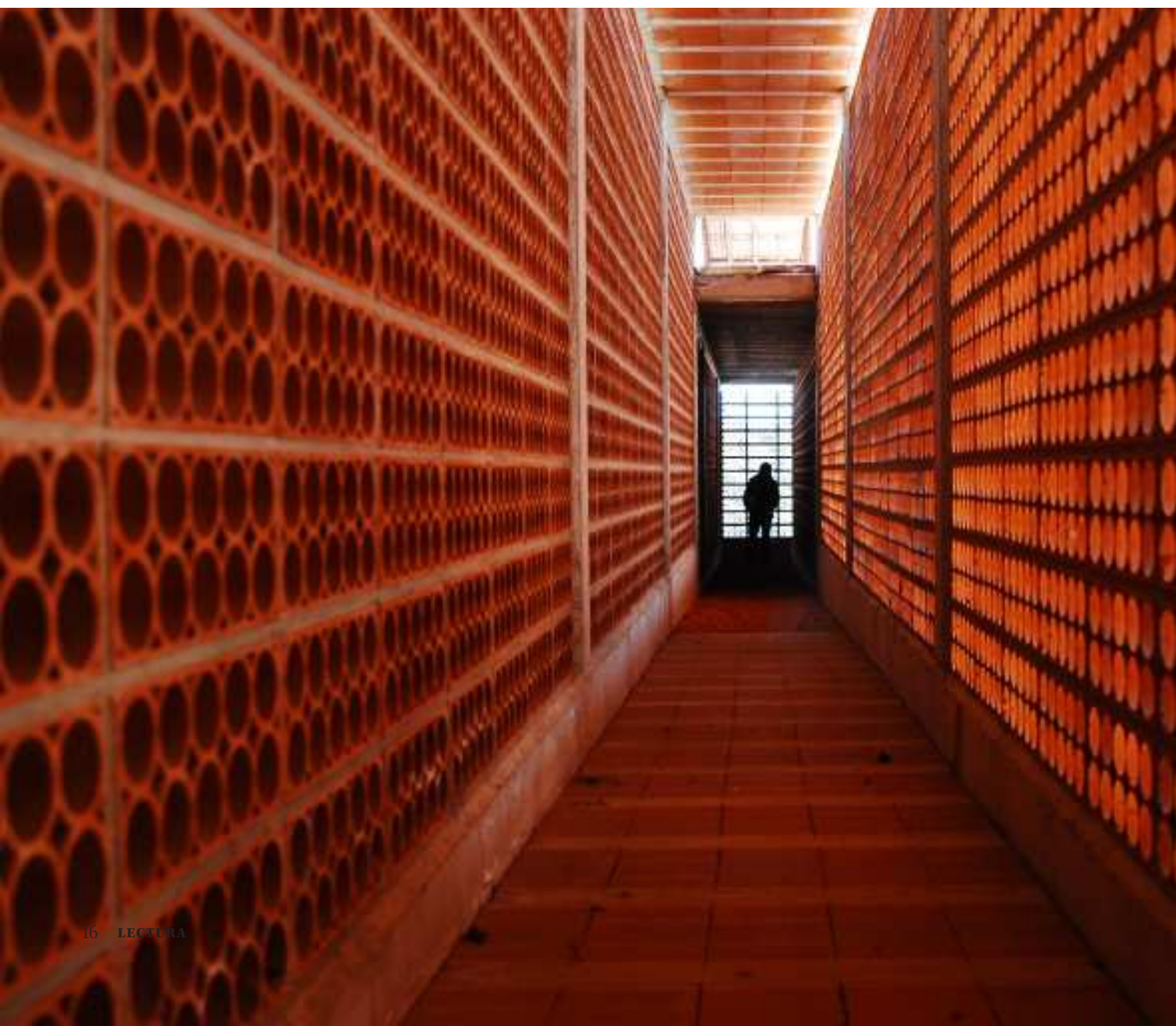

ARQUITECTURA

Construir paisatges

Les obres arquitectòniques ubicades fora de les grans ciutats sovint queden al marge de les mirades. Edificis que busquen harmonia en el paisatge amb materials que són respectuosos amb la tradició local. La demarcació lleidatana del Col·legi d'Arquitectes és al darrere de la primera retrospectiva que repassa més de cinquanta edificis construïts des de l'any 2000.

Per **J BARRULL C**

Hi ha edificis que tenen ànima, que són capaços de transmetre sensacions al marge de la seua funcionalitat. Obres arquitectòniques que s'adapten a l'entorn, que participen en el paisatge i aporten un valor afegit per elles mateixes. "El centre d'interpretació de les pintures rupestres del Cogul és d'una sola planta, és molt robust i dóna molta sensació de formar part del paisatge, com si fos un gran bloc que

L'arquitectura integrada al territori tendeix a treballar i respectar els materials originals de la construcció tradicional

L'exposició també repassa construccions efímeres com l'auditori fet amb bales de palla per Puigdemassa

emergeix i reposa a terra", explica l'arquitecte Jaume Farreny, comissari de l'exposició juntament amb Ramon Fité. "A l'interior, els espais expositius estan integrats a la pedra original del terreny, tot plegat dóna una sensació de formar part de la terra". Per contra, l'espai Transmissor de Seró, a Artesa de Segre, que en lloc d'estar ubicat al punt original on van trobar els megàlits que s'hi exposen, "va crear un edifici que transmet la sensació de pas en el temps, està fet amb materials d'obra senzills, jugant amb la llum i l'aire de manera que en tot moment ets conscient de quin és el temps que hi ha a fora", explica Ramon Llobera, vocal de la cultura de la Demarcació de Lleida del COAC, el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya.

"En el món de l'arquitectura sovint s'estudia i valora més l'obra urbana –la situada dins de les ciutats– i es deixa una mica de banda

SERÓ. L'espai Transmissor (dreta) va ser una obra projectada per Toni Gironès.

COLOMINA. L'ampliació del refugi Colomina va ser de Josep Bunyesc.

J. BARRULL C

JOSEP BUNYESC

ARQUITECTURA

DIARI SEGRE

EL COGUL.

El centre d'interpretació va ser un projecte de Prudenci Espanyol i José Ángel Hidalgo.

OLIANA.

La reforma de les places, premiada a nivell europeu, va ser obra de Joaquin Pérez i Eva Girón.

JOAQUIN PÉREZ

ARQUITECTURES EN EL PAISATGE / CATALUNYA 2000-2017

Exposició instal·lada al pati de l'IEI fins al 14 de gener del 2018.

aquelles que formen part del territori, aquelles que s'han projectat i construït en entorns rurals”, diu Llobera, “per això varem plantejar aquesta exposició amb voluntat itinerant des de la demarcació de Lleida”. El punt de partida és el territori, i a partir d'aquí s'hi exposen cases particulars i edificis i intervencions públiques representatius de tota la geografia catalana. “Hem volgut reconèixer aquells arquitectes que són sensibles a l'entorn en el qual actuen, que estudien el terreny i busquen la solució que els sembla més adequada per desenvolupar aquesta lectura orgànica de l'arquitectura”, explica Farreny. Des de la rehabilitació d'edificis ja existents, com l'ampliació

del refugi de Colomina dins el Parc Nacional d'Aiguestortes i Llac de Sant Maurici, fins a la urbanització de tres places a Oliana. “En aquest cas es tracta de tres intervencions urbanístiques que van guanyar el Premi europeu d'intervenció en el patrimoni el 2010; era una rehabilitació que respectava l'orografia del terreny sense crear falsos espais de contenció, una aposta que generava una continuïtat i una harmonia en el paisatge urbà”, explica Farreny.

Alguns dels referents lleidatans d'aquesta arquitectura són Ramon Maria Puig i Ignasi Minguell, dos autors que van marcar un punt d'inflexió en l'arquitectura lleidatana de l'últim terç del segle XX. D'alguna manera, els autors dels projectes que participen d'aquesta exposició es consideren hereus d'aquesta arquitectura que, des del tarraconí Josep Maria Jujol –que va fer carrera a començaments del segle XX– fins a l'estudi Miralles i Pinós, construeix a partir del respecte als

materials de l'arquitectura tradicional, normalment original del territori on s'alça. Aquesta vocació de rehabilitació i reutilització, d'optimització de recursos, no és pròpia de l'arquitectura de la crisi, sinó que “és una manera d'entendre la nostra feina, un valor afegit a l'hora d'anàlitzar un edifici”, explica Farreny. En aquest sentit es valora l'ús de materials senzills i la capacitat de treballar-los i combinar-los per aconseguir obres molt ben fetes”.

“Quan has de treballar en un entorn agrícola o salvatge, més que no pas a la ciutat, també has de tenir en compte els cicles naturals del temps i els recorreguts de l'aigua, ja sigui per jugar amb el sol com a font d'escalfor i llum, com aprofitar l'aigua de la pluja”, diu Farreny. A través de l'exposició podem resseguir les tendències dels darrers anys en intervencions sobre patrimoni, com els Vilars d'Arbeca, o en la rehabilitació de cases com una masia a cavall entre la Segarra i el Solsonès.

OSCAR MIRÓN

INTERVENCIÓ.
L'exposició està muntada al pati de l'IEI juntament amb la instal·lació artística molt colorista.